

zemské vyrovnací řízení v tuzemsku zásadně žádných účinků (srovnej Walker, Internationales Privatrecht z roku 1926 str. 448). § 28 vyr. řádu (z roku 1914) praví ovšem, že cizozemští věřitelé mají stejná práva jako věřitelé zdejší, je-li zaručena vzájemnost a pokud ze státních smluv nebo z prohlášení vlád v říšském zákoníku (nyní ve sbírce zákonů a nařízení) vyhlášených, nevyplývá nic jiného. Státních smluv mezi republikou Československou a republikou Polskou, které by upravovaly spornou otázku, není. Naproti tomu jest pokládati podle sdělení ministerstva spravedlnosti (sdělení čís. 32 ve věstníku min. sprav. z roku 1924) vzájemnost ve smyslu § 28 vyr. ř. za zajištění mimo jiné i proti Polsku. Tím není však vysloveno nic jiného, než že ve vyrovnacím řízení zahájeném v tom kterém státě o jmění tamního dlužníka mají věřitelé druhého státu táž práva jako věřitelé domácí (na př. právo k přihlášce pohledávek, právo hlasovací, právo k opravným prostředkům atd.). Tato zásada rovného nakládání s věřiteli cizími jako s věřiteli domácími — při uznané vzájemnosti — se však nevztahuje na právní účinky vyrovnání věřiteli přijatého mimo zdejší státní území, tudíž ani na účinky zahájení vyrovnacího řízení, a zůstává v té příčině při uvedené již zásadě mezinárodního práva soukromého, jejímž důsledkem jest, že cizí vyrovnací řízení nemůže brániti vedení exekuce v tuzemsku na pohledávku polského vyrovnacího dlužníka, kterou má v tuzemsku. Výjimku bylo by připustiti, kdyby republika Polská zachovávala vzájemnost i co do účinků zahájení vyrovnacího řízení ve smyslu § 10 vyr. řádu. V té příčině vyžádal si nejvyšší soud vyjádření ministerstva spravedlnosti v Praze, které odpovědělo na otázku, o kterou jde, prohlášením ze dne 29. dubna 1932 čís. 19827/32, vydaným podle § 28 (2) vyr. ř. z roku 1914 v ten způsob, že vzájemnost mezi Československou republikou a republikou Polskou v tom směru, že zahájení vyrovnacího řízení o jmění dlužníka v jednom z obou států jest přiznati v druhém státě ten účinek, že na věcech movitých aneb pohledávkách, které náležejí vyrovnacímu dlužníkovi a jsou na území druhého státu, nelze nabýti soudcovského práva zástavního pro pohledávku věřitele, jenž náleží druhému státu, za vyrovnacím dlužníkem, nelze pokládati za zajištěnou. Jest tedy exekuce tak, jak byla navržena, přípustná a právem ji soud první stolice povolil.

Čís. 11692.

O návrhu manželky, domáhající se vzhledem k žalobě o rozvod manželství úpravy výživného i pro nezletilé dítě po dobu, než bude spor ukončen, nepřísluší rozhodovati nespornému soudci, nýbrž soudci procesnímu podle § 387 ex. ř.

(Rozh. ze dne 21. května 1932, R II 148/32.)

Za sporu o rozvod manželství od stolu a lože navrhla žalovaná manželka u procesního soudu povolení prozatímního opatření v tom směru, by bylo manželé uloženo, by platil pro ni a pro její nezletilé dítě týdně 200 Kč. Soud první stolice vyhověl návrhu potud, že uložil manželé, by platil týdně 150 Kč, z čehož připadá na manželku 100 Kč

a na dítě 50 Kč. Rekursní soud odmítl návrh na placení výživného nezletilému dítěti, máje za to, že stanovení výživného pro nezletilé manželské děti přísluší nespornému soudci.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Žalovaná nežádala za ustanovení výživného ve smyslu § 141 obč. zák. a nešlo ani o nárok nezl. dítěte na poskytování výživy ve smyslu citov. zákonného ustanovení, o konečnou úpravu výživného nezletilého dítěte, o které arci jest jednati a rozhodovati v řízení nesporném, nýbrž jde o návrh žalované, který učinila za sporu o rozvod a jímž se domáhala povolení prozatímního opatření ve smyslu § 382 čís. 8 ex. ř. jako žalobcova manželka, by žalobce byl přidržen platiti výživné pro ni a dítě. O této prozatímní úpravě výživného i pro nezl. dítě po dobu, než spor bude ukončen, nepřísluší však rozhodovati nespornému soudci, nýbrž soudci procesnímu podle § 387 ex. ř., který, přihlížeje k ustanovení § 382 čís. 8 ex. ř., právem přiřkl žalované straně výživné pro ni i dítě, pokud je bude míti ve výživě a výchově.

Čís. 11693.

Nebyl-li některý ze zástavních věřitelů obeslán k rozvrhovému roku (§ 209 ex. ř.), dotýká se to jen jeho a nemůže si proto stěžovati jiný zástavní věřitel.

(Rozh. ze dne 21. května 1932, R II 154/32.)

K rozvrhovému roku nebyla předvolána knihovní věřitelka Občanská záložna. Rekurs jiné knihovní věřitelky Živnostenské záložny rekursní soud zamítl. Důvody: Pokud jde o rekurs Živnostenské záložny není tento knihovní věřitel k rekursu oprávněn, neboť okolnost, že nebyl jiný zástavní věřitel k likvidačnímu roku obeslán, dotýká se jen tohoto opomenutého věřitele, neboť jen jeho právo bylo porušeno a jen tento si může proti tomu stěžovati.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu poukávav k důvodům usnesení rekursního soudu.

Čís. 11694.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

K podpisu směnky zmocněncem nevyžaduje se plná moc k podpisu určité konkrétní směnky, nýbrž stačí plná moc k podpisu směnek.

(Rozh. ze dne 21. května 1932, Rv II 247/32.)

Žalovaná výslovně zmocnila plnou mocí ze dne 25. října 1927 Eduarda G-a, by za ni akceptoval směnky do jakékoliv výše a v plné moci žalované. Směnky, o něž tu jde, byly přijaty Eduardem G-em za žalovanou. Směnečný platební příkaz byl ponechán o b ě m a n i ž š í -